

BIBLE PRO DNEŠEK: CÍRKEV SLOUŽÍ LIDSTVU

A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby - k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti.

(Ef 4,11-13)

Michal Balcar, kazatel

Starý zákon vyjadřuje smysl života člověka jakou stáváním se Božím obrazem, a Nový zákon v listu Efezským ústy apoštola Pavla stejnou myšlenku vyjadřuje jinými slovy: a sice, že žijeme proto, abychom dosáhli zralého lidství. Apoštol Pavel tady vlastně mluví o humanitě, a to o pravé humanitě. Takové, která je jeho slovy měřená mírou Kristovy plnosti.

Jedním z prostředků, které nám lidem pomáhají k tomu, abychom tohoto cíle dosáhli, je církev. Církev podle apoštola Pavla, ta, která pomáhá lidem v růstu v dospělosti a zralosti, je církev, která musí být rozmanitá a ne uniformní. A právě v různosti církve je její síla. Znásilňování jinakosti ve jménu jednoty je vlastně popřením největší síly, kterou církev má. Není třeba, abychom se stávali nějakými „superadventisty sedmého dne“. Naše síla tkví v něčem jiném; a sice v tom, že jsme společenství lidí, kteří jsou různí, a přesto mají jeden cíl. A to je směřoval a růst jako lidé ke zralosti, zodpovědnosti a dospělosti - měřeno mírou Kristovy plnosti. Naše síla tkví v tom, že budeme společenství lidí, kteří mohou být různí, specifictí, ba dokonce excentričtí, a to vše ve svobodě. Nakonec Hospodin sám nás přijímá takové, jací jsme, a vede nás k sobě. A proto myslím, že i církev musí své členy přijímat takové, jací jsou, protože jenom tak mohou ve svobodě růst ke zralosti a zodpovědnosti - měřeno mírou Kristovy plnosti. Potom to, co nás jako společenství různorodých lidí spojuje, není postava charismatického kazatele ani souhlas s dvaceti osmi věroučnými články, ale to, že my všichni jdeme za Hospodinem, my všichni činíme pokání, přijímáme Boží milost a necháváme se vést Duchem svatým. Nemohu než odcitovat slova geniálního teologa starověku Aurelia Augustina, a sice: „V podstatných věcech jednota, v nepodstatných svoboda, nade vším láska.“

Dovolte mi ještě na závěr mé úvahy dvě poznámky takového prakticky-teologického rázu:

První je ta, že směr, kterým dnes církev jde, a sice profesionalizace církve, je podle mého názoru cesta do pekla. Církev bohatne a najednou má pocit, že lepší, než aby její jednotlivé služebnosti zastávali nadšení laici, by bylo najmout si profesionály. Ale v tom nikdy nebude podtrženo to, v čem tkví opravdová síla církve. A ta je v tom, že Hospodin nám obyčejným lidem dal různorodé dary, kterými můžeme sloužit.

A druhá poznámka je ta, že tenhle text v listu Efezským velmi hluboce souvisí s tím, jaké poslání kazatele - a to je vést své členy k zodpovědnosti a zralosti. Ne být tím, kdo rozhoduje o jejich životech, ne být tím, kdo dává prefabrikované návody a rady jak řešit situace, ale tím, kdo pomáhá, kdo vyučuje a kdo vede k tomu, aby ze členů sborů, které jsou mu svěřeny, vyrůstali dospělí a zralí lidé - měřeno mírou Kristovy plnosti.

Jindřich Černohorský, redaktor HopeTV

Když se řekne církev sloužící lidstvu, tak myslím, že toto téma je hodně kontroverzní. Protože mnoho lidí, zvláště v naší republice, nevnímá církev, jako nějakou instituci, která by sloužila lidstvu, ale která slouží hlavně sobě. Nevím, jestli je to způsobeno tím, co čteme a vidíme v médiích, ale pravda je, že zvláště v poslední době se hodně hovoří o církevním majetku a restitucích a lidé samozřejmě toto hodně vnímají. Církev je vnímána jako něco, co člověka omezuje, co mu nedává svobodu, a s čím by člověk zrovna svůj život spojovat nemusel.

Přiznám se, že kdybych asi měl podobný pohled jako mí kamarádi a vrstevníci, tak bych asi taky od církve utíkal co nejrychleji. Nechtěl bych být nějak nesvobodný a nechat si moc mluvit do života. Ale pravda je taková, že jsem součástí církve. Jak je to možné? Proč? Než se na tu odpověď dostanu, chci říct ještě jednou důležitou věc - a sice: Když se řekne církev, tak v naší zemi si mnoho lidí představí možná takový nebo jiný kostelík. Za mnou je to konkrétně kostelík pravoslavné církve, ale kostely má církev Českobratrská evangelická, katolická, církev husitská, a samozřejmě i adventisté. Tedy když se řekne církev, tak lidem naskočí budova, instituce, nějaký úřad. Ale je to tak?

Proč jsem součástí církve? Já to vnímám sám u sebe tak, že jsem pochopil a poznal, že církev není instituce, není to úřad, ale jsou to lidé, protože to řecké slovíčko církev, eklésia, doslova znamenalo „shromáždění“. Můžeme říct „shromáždění kolem Krista“. Církev byli lidé, kteří jsou shromáždění kolem Ježíše. A já jsem součástí církve, protože jsem poznal lidi, kteří jsou blízko Kristu, jsou shromáždění kolem něho.

V prvním listu Timoteovi apoštol Pavel k tomuto mladému muži napsal zajímavou myšlenku a vyzývá ho k něčemu: „Doufám, že k tobě brzo přijdou, ale píši ti to pro případ, že bych se opozdil, abys věděl, jak je třeba si počínat v Božím domě, jímž je církev živého Boha, sloup a opora pravdy“. Pavel tady Timoteovi napsal: „Timoteji, vždyť církev, to je sloup a opora pravdy“. Ale co to znamená? Možná, když nad tím někdo přemýšlí, tak si řekne: Ano, církev je tady vlastně od toho, aby hájila pravdu, aby uchovávala čisté učení. Já si myslím, že to není pravda, protože hájit pravdu může i bezbožník. A hájit pravdu, křesťanskou pravdu, může i člověk, který žije v hříchu a říká si křesťan. I on může do krve bojovat za čistotu učení, za pravdu.

Já pravdu spojuji s tím, co říká Kristus: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ A když nad tím takto přemýšlím, tak si říkám: Jestliže církev je sloupem a oporou pravdy, a Ježíš je ta pravda, co to znamená? Není to o tom, že církev je od toho, že když se na ni lidé podívají, tak mají vidět tu pravdu - vidět toho Krista. A tady si kladu otázku: Jak je to se mnou, s mým životem? Jestli když se na mě lidé podívají, tak vidí Ježíše. Vidí člověka, se kterým je jím dobře, který nezkazí žádnou legraci a jsou rádi v jeho přítomnosti? Moc bych si přál, aby lidé, když se řekne církev, neviděli budovy a stavby, ale usměvavé milé lidi - křesťany, kteří reprezentují Ježíše. Myslím si, že to je hlavní poslání církve dnes.